U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Marie Žiškové a JUDr. Filipa Dienstbiera v právní věci žalobce: **D. P.**, zastoupen JUDr. Petrem Novotným, advokátem se sídlem Archangelská 1568/1, Praha 10, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 6. 2017, č. j. OAM-1054/ZA-ZA11-ZA08-2016, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 12. 7. 2018, č. j. 4 Az 64/2017 – 29,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím žalovaného ze dne 21. 6. 2017 žalobci nebyla udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce žalobu, ve které zejména namítal, že na Ukrajině probíhá dlouhodobý vnitrostátní ozbrojený konflikt a žalobci tak hrozí, že by byl nuceně odveden do armády a nasazen do bojových operací. Městský soud žalobu v záhlaví specifikovaným rozsudkem zamítl.

[2] Žalobce (stěžovatel) napadl rozsudek městského soudu kasační stížností, ve které navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek zrušil z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), a vrátil věc městskému soudu k dalšímu řízení.

[3] Nezákonnost rozsudku spatřuje stěžovatel v ignorování skutkových okolností případu, neboť objektivně jsou dány přinejmenším důvody a splněny podmínky pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu. Městský

soud se však řádně nevypořádal se všemi prezentovanými důvody podané žádosti o mezinárodní ochranu, které naopak zčásti nemístně zlehčoval a zčásti ignoroval. Stěžovatel přitom jasně uvedl obavy z návratu do své domovské vlasti na Ukrajinu, a to v důsledku probíhajícího dlouhodobého vnitrostátního ozbrojeného konfliktu. Po návratu na Ukrajinu by stěžovatel musel nastoupit do armády a jít válčit, což s ohledem na strach o vlastní život nechce. Návratu se tedy bojí z důvodu válečného konfliktu, navíc je to i v rozporu s jeho vyznáním. Přestože faktické boje probíhají aktuálně převážně ve východní části země, nelze zlehčovat ani situaci v západní části, neboť v průběhu minulých dvou let došlo k opakovaným násilnostem právě na západě země, jejichž oběťmi se stali nevinní civilisté. Média v této souvislosti informovala nejen o aktuálních bojích mezi vládou a Pravým sektorem v Mukačevu, ale rovněž o násilnostech ve Lvově, kde vybuchly v důsledku činnosti Pravého sektoru dvě nálože, které si vyžádaly řadu zraněných. Tato fakta nevzal soud při přezkumu rozhodnutí žalovaného vůbec v potaz. Pokud by soud uvedené skutečnosti řádně ověřil, musel by dospět k závěru, že je naplněn přinejmenším důvod pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu.

[4] Napadený rozsudek je rovněž nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů rozhodnutí, neboť soud dostatečně nevyvrátil argumentaci stěžovatele v rámci podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany i v navazujícím řízení, která jednoznačně potvrzuje důvodnost stěžovatelovy žádosti o udělení mezinárodní ochrany.

[5] Žalovaný ve svém vyjádření popřel oprávněnost kasační stížnosti a nadále trvá na správnosti jím vydaného rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany. Vzhledem k tomu, že kasační námitky se v podstatě shodují s námitkami žalobními, odkázal žalovaný na své vyjádření k žalobě. Navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl pro nedůvodnost, pokud ji neodmítne pro nepřijatelnost.

II. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[6] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení. Kasační stížnost je přípustná. Jedná se však o věc mezinárodní ochrany, a proto se podle § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje zájmy stěžovatele. Není-li tomu tak, Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítne jako nepřijatelnou.

[7] Institut nepřijatelnosti a jeho dopady do soudního řízení správního Nejvyšší správní soud podrobně vyložil v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, č. 933/2006 Sb. NSS, v němž interpretoval neurčitý právní pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“. O přijatelnou kasační stížnost se dle tohoto rozhodnutí může jednat v následujících typových případech: 1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu; 2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; 3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturní odklon; 4) pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které by mohlo mít dopad do hmotně právního postavení stěžovatele.

[8] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval namítanou nepřezkoumatelností napadeného rozsudku. Vlastní přezkum rozhodnutí městského soudu je totiž možný pouze za předpokladu, že splňuje kritéria přezkoumatelnosti, tedy, že se jedná o rozhodnutí srozumitelné, které je opřeno o dostatek relevantních důvodů. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí je natolik závažnou vadou, že k ní soud přihlíží i bez námitky, z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.).

[9] Veškerá tato kritéria napadený rozsudek splňuje. Městský soud přezkoumal rozhodnutí žalovaného v rozsahu žalobních bodů, kterými se dostatečně zabýval, aniž by je nemístně zlehčoval. Jedná se o srozumitelné rozhodnutí opřené o dostatečné odůvodnění, ze kterého je zcela zřejmé, proč soud rozhodl tak, že žaloba není důvodná, resp. že v případě žalobce nebyly splněny podmínky pro udělení některé z forem mezinárodní ochrany.

[10] Městský soud se dostatečně zabýval žalobní námitkou, že také situace na západě Ukrajiny je nebezpečná, neboť zde došlo ke dvěma incidentům spojeným s činností Pravého sektoru. Soud uvedl, že se jednalo o kriminální činy páchané skupinami jednotlivců, jež nedosahují dostatečné relevance ve vztahu k důvodům pro udělení mezinárodní ochrany. Tento závěr je v souladu s rozhodovací praxí Nejvyššího správního soudu, dle které v západní části Ukrajiny neexistuje skutečné nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu v důsledku ozbrojeného konfliktu (viz rozsudek NSS ze dne 17. 12. 2015, č. j. 5 Azs 158/2015 - 25, či usnesení ze dne 25. 9. 2017, č. j. 5 Azs 134/2017 - 24, ze dne 30. 8. 2017, č. j. 2 Azs 226/2017 - 31, nebo ze dne 17. 8. 2017, č. j. 10 Azs 112/2017 - 42).

[11] Stěžovatel dále namítl, že v případě návratu do vlasti mu hrozí nástup výkonu vojenské služby. Nejvyšší správní soud ve své judikatuře již opakovaně vyslovil, že odmítání výkonu vojenské služby, která je ve státě původu povinná, nelze bez dalšího považovat za akt pronásledování nebo hrozbu vážné újmy (tedy za důvod pro udělení azylu nebo doplňkové ochrany), zvláště není-li takové odmítání spojeno s reálně projeveným přesvědčením, ať už politickým, náboženským či morálním (viz např. rozsudky ze dne 29. 3. 2004, č. j. 5 Azs 4/2004 - 49, či ze dne 7. 8. 2012, č. j. 2 Azs 17/2012 - 44). Stěžovatel sice v kasační stížnosti uvedl, že výkon vojenské služby je v rozporu s jeho vyznáním, nijak toto tvrzení ovšem nespecifikoval.

[12] Nejvyšší správní soud uzavírá, že rozhodnutí žalovaného vychází z dostatečně zjištěného skutkového stavu, který byl ve světle konkrétních okolností případu řádně a správně vyhodnocen. Žalovaný (stejně jako následně městský soud) však dospěl k závěru, že stěžovatel netvrdil žádné skutečnosti, které by bylo možno podřadit pod důvody pro udělení některé z forem mezinárodní ochrany dle § 12, §13, § 14, § 14a či § 14b zákona o azylu.

[13] Vzhledem k výše uvedenému Nejvyšší správní soud uzavírá, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje zájmy stěžovatele, a proto není důvod pro její přijetí k věcnému projednání. Posuzovaná věc se netýká otázek, které dosud nebyly řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu, ani těch, které jsou řešeny rozdílně, stejně tak nebyl shledán důvod k judikaturnímu odklonu. Kasační soud neshledal zásadní pochybení

městského soudu, ať už v nerespektování soudní judikatury, nebo ve formě hrubého pochybení při výkladu práva. Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost podle § 104a s. ř. s. odmítl pro nepřijatelnost.

[14] Výrok o náhradě nákladů řízení se při odmítnutí kasační stížnosti opírá o § 60 odst. 3, větu první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, pokud byla kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. září 2018

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu